

Arrest

nr. 250 538 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. COOLEMAN
Langestraat 131
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 8 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 september 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. COOLEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 22 december 2019 het Rijk is binnengekomen, diende op 3 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 juli 2020 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar.

1.3. Verzoeker deed op 1 september 2020 afstand van zijn verzoek om internationale bescherming en verklaarde naar Georgië te willen terugkeren.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 3 september 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.5. Op 3 september 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van verzoeker ook de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 4 september 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer :

Naam: [B.]

Voornaam: [Z.]

[...]

Nationaliteit: Georgië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.09.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

10° Betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is.

Betrokkene verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van een ruzie met een persoon (zie vraag 5 vragenlijst CGVS, ingevuld in de gevangenis te Brugge op 05.03.2020). Uit vraag 27 van zijn verklaring voor DVZ, ingevuld in de gevangenis te Brugge op 05.03.2020, blijkt dat hij net voor België koos omdat hij zogezegd makkelijker werk kon vinden. Dit leidt tot de conclusie dat betrokkene ook mogelijks economische motieven had wanneer hij internationale bescherming verzocht heeft in België. Dit blijkt ook uit het feit dat betrokkene reeds enkele weken na zijn asielaanvraag aangehouden werd omwille van diefstal en uit het feit dat betrokkene op 01.09.2020 uitdrukkelijk afstand doet van zijn verzoek voor internationale bescherming. Dat betrokkene afstand wenst te doen van zijn asielprocedure staat in groot contrast met zijn verklaringen (zie CGVS, ingevuld in de gevangenis te Brugge op 05.03.2020). Zo verklaart betrokkene ruzie te hebben met een persoon die zijn huis in brand gestoken zou hebben en die zijn gezin bedreigd zou hebben. Er dienen dan ook ernstige bedenkingen geplaats te worden bij de oprechtheid van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in zijn verklaring voor DVZ, ingevuld in de gevangenis te Brugge op 05.03.2020, naar Polen te zijn gereisd met een geldig visum en er ongeveer 6 maanden te hebben verbleven om er te werken. Verder verklaarde hij een partner en een kind te hebben die in Georgië verblijven (zie vraag 15b en vraag 16) en geen in België of in een andere lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben (zie vraag 19 tot 21). Ook zou hij maag- en hartproblemen hebben (zie vraag 28). Hij wordt niet opgevolgd voor deze problemen en blijkt geschikt om te vliegen (zie medisch attest intake en verblijf, ingevuld door de medische dienst van het gesloten centrum van Brugge op 02.09.2020. Zijn vertrek vanuit Georgië had vooral te maken met een ruzie met een andere persoon.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij bezoek ontvangt in de gevangenis van zijn partner. Deze persoon kon niet teruggevonden worden. Er kan dan ook besloten worden dat partner in België geen recht heeft op verblijf. Indien betrokkene zich toch wenst te beroepen op de bescherming

van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, dient het volgende te worden opgemerkt. Het begrip 'gezinsleven' in het artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene dit gedaan heeft. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat de partner geen verblijfsrecht heeft in België, kan betrokkene ook niet voorhouden van haar gescheiden te worden. Zijn partner zal bij zijn vrijlating eveneens het Belgisch grondgebied moeten verlaten. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Betrokkene diende op 03.01.2020 een verzoek voor internationale bescherming in en verklaarde zijn land te hebben verlaten omwille van een ruzie met een persoon (zie vraag 5 vragenlijst CGVS, ingevuld in de gevangenis te Brugge op 05.03.2020). Betrokkene wenst echter op 01.09.2020 uitdrukkelijk afstand te doen van zijn verzoek voor internationale bescherming en verklaart in een tweede document uitdrukkelijk dat hij wil terugkeren naar Georgië. Gelet op bovenstaande kan een schending van artikel 3 EVRM niet aangenomen worden. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/11.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal en een poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 15.07.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een definitieve gevangenisstraf van 2 jaar.

Uit het aanhoudingsmandaat van 19.02.2020 blijkt dat de betrokkene op datum van 18.02.2020 samen met zijn kompaan een diefstal pleegde. Betrokkene richt zich naar eigen zeggen vooral op luxe-goederen, waaronder champagne.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druisen in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers niet alleen materiële maar ook morele schade toe. Bovendien veroorzaken dergelijke feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om de redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid

Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien de maatschappelijke impact en het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt moet worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Samenvatting van het middel:

“Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van elk geval. Naast het gegeven dat de verzoekende partij dit in casu nalaat, kan de verzoekende partij niet aanzien worden als een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Een inreisverbod van 8 jaar is niet proportioneel, te meer in casu ook de hoorplicht werd geschonden.”

4.1.

Artikel 74/11, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Rekening houdende met het feit dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet expliciet de woorden ‘kan gepaard’ vermeldt, kan afgeleid worden dat de verwerende partij beschikt over een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom wordt er een inreisverbod opgelegd) én wat duurtijd betreft (waarom acht jaar). De wet voorziet dus in een mogelijkheid doch niet in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan de verwerende partij, binnen zijn discretionaire bevoegdheid, een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag, tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar opleggen.

Dat de verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, heeft evident een onmiddellijke impact op de motiveringsverplichting:

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze te laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld”

(OPDEBEEK I. en COOLSAET A., Formele motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185)

Naast de op de verwerende partij rustende motiveringsverplichting, geldt ook de plicht om een proportionaliteitsafweging te maken, met name een afweging die rekening houdt met de specifieke omstandigheden.

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De ‘fair – balance’ toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig. De bestreden beslissing houdt voor dat een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is, maar dit is een loutere vermelding, die niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

Immers, het is duidelijk dat de verwerende partij een algemene, vage, argumentatie gebruikt. Het kan onmogelijk de bedoeling zijn dat verzoekende partij het slachtoffer wordt van standaard redeneringen bij de verwerende partij. De feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd, zijn absoluut niet OK, én dat weet de verzoekende partij ook, maar ook de specifieke situatie van de verzoekende partij dient in aanmerking te worden genomen. Zo verbleef de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt, niet illegaal in het land. Er was een verzoek internationale bescherming ingediend, én in afwachting van een beslissing kon de verzoekende partij tijdelijk in België, in het klein kasteeltje te Brussel, verblijven. Echter heeft de verzoekende partij zich laten beïnvloeden door z’n medekompaan om diefstallen te plegen. Een uiterst domme beslissing, dat weet de verzoekende partij nu ook, maar ook een beslissing die werd ingegeven uit financiële overwegingen. Hoe dan ook, de verzoekende partij heeft z’n straf gekregen, én heeft deze ook uitgezeten, maar het kan onmogelijk de bedoeling zijn dat de verzoekende partij voor een tweede maal wordt gestraft én het inreisverbod z’n verdere toekomst hypothekeert. Een inreisverbod van 8 jaar wil

immers zeggen dat de verzoekende partij, gedurende deze lange periode, zich niet meer kan begeven in de volledige Schengenzone, hetgeen uiteraard niet redelijk, maar ook volledig buiten proportie, is.

Ook om reden van het niet respecteren van het hoorrecht (zie verder) is deze faire balance – toets nooit gemaakt. Bijgevolg wordt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, samen gelezen met de materiële motiveringsverplichting, het proportionaliteitsbeginsel én het redelijkheidsbeginsel, geschonden.

4.2.

Wat betreft de duur van het inreisverbod stelt artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat, wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid, er een inreisverbod kan worden opgelegd van een duur van meer dan vijf jaar.

Echter vermeldt de bestreden beslissing als enig motief de strafrechtelijke veroordeling van de verzoekende partij. Er is geen enkel argument die stelt waarom er nét 8 jaar moet worden opgelegd, én niet 6 of 7 jaar of een termijn lager dan 5 jaar.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er moet bijgevolg specifiek worden aangeduid, waarom met betrekking tot de verzoekende partij, én rekening houdend met de specifieke aard van de veroordeling, tot die termijn wordt gekozen.

Op zich volstaat het NIET enkel en alleen te verwijzen naar een veroordeling en / of de strafmaat, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met “alle omstandigheden van elk geval”. Zo kan ook op basis van een loutere strafmaat op zich niet worden besloten dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging voor de openbare zou zijn. Er wordt vb. geen rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij zijn les heeft geleerd door het ondergaan van de gevangenisstraf (wat ook het doel is van een gevangenisstraf), dat hij heeft meegewerkt aan het onderzoek, dat de verzoekende partij vervroegd is vrijgekomen, enz...

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, én is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

4.3.

Een inreisverbod, waarbij de termijn langer is dan 5 jaar, kan enkel worden genomen als er wordt aangetoond dat de verzoekende partij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde.

In haar arrest van 22 mei 2012 (zaak C – 348/09) stelde het Hof van Justitie dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, het vereist is dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. De verblijfsweigering moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De verzoekende partij verwijst naar analogie:

“De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. (...)

Het komt de staatssecretaris toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking vormt van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen.”
(RvV van 4 mei 2018, nr. 203 547).

Door enkel én alleen te verwijzen naar een veroordeling, toont de verwerende partij niet aan dat er in casu sprake zou zijn van recidive. De verwerende partij gaat uit van veronderstellingen, maar maakt op geen enkel ogenblik haar argumenten concreet. Er blijkt immers op geen enkele manier dat de verzoekende partij een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voor te zetten. De verzoekende partij heeft z'n les geleerd, én laat zich niet meer in met dergelijke feiten.

De bestreden beslissing is niet proportioneel, alsook niet zorgvuldig én schendt het redelijkheidsbeginsel.

4.4.

De verzoekende partij merkt tenslotte op dat de hoorplicht werd geschonden, waardoor het de verzoekende partij hierdoor minstens onmogelijk werd gemaakt om diens individuele omstandigheden met het oog op een individueel onderzoek te duiden ten aanzien van de verwerende partij. Op die manier kon er namelijk een inreisverbod worden opgelegd dat merkkelijk lager zou liggen of zou er zelfs helemaal geen inreisverbod worden opgelegd.

Hoe langer het inreisverbod, hoe gedetailleerder het individuele onderzoek dient te zijn, zodat een beknopte “verklaring voor DVZ – vragenlijst voor CGVS” NIET kan volstaan als recht om gehoord te worden.

Als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is de hoorplicht slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 2011.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094, RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod, zoals in casu, is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om, alvorens een inreisverbod op te leggen, de verzoekende partij de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

4.5.

Concluderend kan worden aangehaald dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes.

[...]”

3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder op 3 september 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam en dat hij hierbij geen termijn toekende aan verzoeker om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Verweerder kon bijgevolg, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod aan verzoeker opleggen. Conform artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet kon hij hierbij, op grond van de vaststelling dat verzoeker een ernstig gevaar vormt voor de openbare

orde of de nationale veiligheid, bepalen dat het inreisverbod een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar heeft.

Bij het bepalen van de precieze duur van een inreisverbod dient verweerder, gelet op artikel 74/11, § 1, eerste lid, rekening te houden met *“de specifieke omstandigheden van elk geval.”* Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verweerder deze verplichting wel degelijk heeft gerespecteerd.

Verweerder heeft in de eerste plaats uiteengezet dat hij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Hij heeft in dit verband gesteld dat verzoeker zich, met een kompaan, schuldig maakte aan een diefstal en verzoeker hiervoor werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar. Verweerder heeft toegelicht dat uit het plegen van vermogensdelicten een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom blijkt en dat het plegen van dergelijke misdrijven indruist tegen de maatschappelijke normen die in België gelden. Hij heeft tevens gewezen op de vaststelling dat aan de slachtoffers van dergelijke misdrijven niet alleen materiële maar ook morele schade wordt toegebracht en er een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving ontstaat. Verweerder heeft ook benadrukt dat hij aanneemt dat iemand die dergelijke feiten pleegt antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef heeft en dat hij in aanmerking nam dat verzoeker, die zich richtte op de diefstal van luxegoederen, handelde uit winstbejag en hij hieruit kan worden afgeleid dat er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien het voorgaande kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich beperkte tot de verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling en een strafmaat, dat verweerder zou hebben nagelaten te onderzoeken of er een reëel risico kan worden weerhouden dat er in de toekomst nieuwe inbreuken op de openbare orde zullen worden gepleegd en dat niet werd aangetoond dat hij een ernstig en actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft duidelijk verwezen naar het persoonlijk gedrag van verzoeker – de vaststelling dat hij tijdens zijn verblijf in België een diefstallen pleegde of poogde te plegen – en, gezien verzoeker strafbare feiten pleegde uit winstbejag hieruit een ingesteldheid blijkt waaruit kan worden afgeleid dat hij in de toekomst nieuwe strafbare feiten zal plegen en op die wijze een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft zijn beoordeling dus geenszins louter gesteund op *“veronderstellingen”*. Hij is uitgegaan van feiten en heeft op basis hiervan een redelijke argumentatie opgebouwd.

De mededeling van verzoeker dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat hij *“z’n les [heeft] geleerd”* en dat hij zich niet meer inlaat met strafbare feiten kan niet overtuigen. De Raad merkt in dit verband op dat verzoeker, bij het beantwoorden van een vragenlijst, verklaarde ook in Georgië al in aanraking te zijn gekomen met het gerecht (wegens een gewelddelict).

Er kan ook niet zonder meer worden voorbijgegaan aan de vaststelling dat verzoeker van de mogelijkheid om in het Rijk te verblijven in het raam van de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming gebruik maakte om strafbare feiten te plegen en het zelfs, aangezien hij een maand nadat hij een beschermingsaanvraag indiende reeds werd betrapt en er werd vastgesteld dat hij contacten had met een landgenoot bij wie grote hoeveelheden gestolen goederen waren opgeslagen, niet is uitgesloten dat hij het verzoek om internationale bescherming enkel indiende om op die wijze gemakkelijker, met kompanen, misdrijven in België of, ruimer, in de Schengenzone te kunnen plegen. Verzoeker toont in ieder geval niet aan dat hij heden nog wettige belangen heeft in de Schengenzone, zodat niet kan worden besloten dat de bestreden beslissing zijn toekomst hypothekeert omdat hij zich gedurende acht jaar niet meer naar de Schengenzone kan begeven.

De bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeker veronderstelt, ook geen straf maar een maatregel ter bescherming van de burgers die in België verblijven. Van een dubbele bestraffing is dus geen sprake.

De bemerking van verzoeker dat verweerder onterecht overweegt dat hij illegaal in het Rijk verbleef, aangezien zijn verblijf tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming als wettig moet worden beschouwd, is niet van dien aard dat kan worden besloten dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of dat de argumentatie die verweerder opbouwde als kennelijk onredelijk moet worden beschouwd.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat verweerder ook onderzocht of er redenen waren die een beletsel zouden kunnen vormen om een inreisverbod met een relatief lange duur op te leggen.

Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker, toen hij in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming werd bevraagd, verklaarde dat zijn partner en kind in Georgië verbleven en dat hij geen gezins- of familieleden in België of de andere Schengenlidstaten heeft. Verweerder hield verder rekening met het feit dat zijn partner hem in de gevangenis bezocht en stelde dat niet kon worden vastgesteld dat deze vrouw een recht op verblijf in België heeft en er dus niet kon worden geconcludeerd dat verzoeker zich kon beroepen op de bescherming van zijn gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verweerder heeft voorts aangegeven dat verzoeker weliswaar gezondheidsklachten formuleerde, maar dat deze klachten geen aanleiding gaven tot een medische opvolging. Verweerder stelde ook dat geenszins blijkt dat verzoeker in Georgië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij wees er in dit verband op dat verzoeker afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming en uitdrukkelijk verklaarde naar Georgië te willen terugkeren.

De beschouwingen van verzoeker laten de Raad niet toe te besluiten dat enig dienstig gegeven over het hoofd werd gezien, dat verweerder disproportioneel optrad, dat de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet werden geschonden of dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Nu niet blijkt dat verzoeker enig gezinsleven in België had, daar hij verklaarde geen familie in de Schengenzone te hebben en gelet op het feit dat niet wordt aangetoond dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang komt, kan ook niet worden ingezien hoe artikel 8 van het EVRM zou zijn geschonden.

Aangezien verzoeker in het raam van zijn verzoek om internationale bescherming de kans kreeg om zijn persoonlijke situatie toe te lichten, hij toen hij werd betrappt bij het plegen van een strafbaar feit verklaringen kon afleggen en hij in staat was om verweerder, onmiddellijk voorafgaand aan de datum waarop de bestreden beslissing werd genomen, mee te delen dat hij verkoos om afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming en ervoor opteerde om dadelijk naar Georgië terug te keren, kan hij bezwaarlijk voorhouden dat hij niet de kans had om de toelichtingen die hij dienstig achtte aan verweerder ter kennis te brengen. Verzoeker toont ook niet aan dat, indien hij bijkomend zou zijn gehoord, hij nog concrete en relevante inlichtingen had kunnen verstrekken die verweerder er hadden kunnen toe brengen om een andere beslissing te nemen of te opteren voor een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat hij nogmaals had dienen te worden gehoord.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht, en van de hoorplicht kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK